

Zarzuty i główne argumenty

Odwołujący się podnosi, iż Sąd dopuścił się licznych naruszeń prawa oddalając jego skargę o stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji:

- a) naruszył on prawo stwierdzając, że oświadczenia świadka dostarczone przez ABB mogły udowodnić istnienie wspólnego uzgodnienia;
- b) naruszył on prawo stwierdzając, że istniały bezpośrednie i pośrednie dowody istnienia wspólnego uzgodnienia;
- c) naruszył on prawo stwierdzając iż Toshiba uczestniczyła zarówno w jednolitym jak też w ciągłym naruszeniu; i
- d) naruszył on prawo stwierdzając, iż przysługujące Toshiba prawo do obrony nie zostało naruszone ze względu na brak podania do wiadomości licznych odciażających zeznań świadków.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawie T-138/07 Schindler Holding Ltd i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 28 września 2011 r. przez Schindler Holding Ltd, Schindler Management AG, Schindler SA, Schindler Sàrl, Schindler Liften BV i Schindler Deutschland Holding GmbH

(Sprawa C-501/11 P)

(2011/C 347/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszące odwołanie: Schindler Holding Ltd, Schindler Management AG, Schindler SA, Schindler Sàrl, Schindler Liften BV, Schindler Deutschland Holding GmbH (przedstawiciele: R. Bechtold i W. Bosch, Rechtsanwälte, a także Profesor Dr. J. Schwarze)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą o:

- 1) uchylenie wyroku Sądu (ósma izba) z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawie T-138/07;

- 2) stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 lutego 2007 r. (COMP/E-1/38.823 — Windy i schody ruchome),

a tytułem żądania ewentualnego, uchylenie bądź obniżenie grzywien nałożonych na wnoszące odwołanie we wskazanej decyzji;

- 3) tytułem żądania ewentualnego względem żądań wskazanych w pkt 1 i 2, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozstrzygnięcia w świetle oceny prawnej zawartej w wyroku Trybunału;

- 4) w każdym razie obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez wnoszące odwołanie w postępowaniu przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą łącznie trzynaście zarzutów:

— Po pierwsze, Sąd naruszył zasadę podziału władzy oraz wymogi postępowania państwa prawa, wyrażając pogląd, że Komisja posiada kompetencje do wymierzania grzywien, bez przeprowadzenia pełnej kontroli decyzji Komisji.

— Po drugie, Sąd naruszył zasadę bezpośredniości postępowania dowodowego, uznając za dopuszczalne przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków koronnych, co spotykane było w ówczesnej praktyce Komisji.

— Po trzecie, Sąd naruszył zasadę określoności (art. 7 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, zwanej dalej „EKPC”), uznając art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ za dostatecznie określoną podstawę prawną do wymierzania grzywien.

— Po czwarte, Sąd nie uwzględnił okoliczności, że wytyczne Komisji z 1998 r. w sprawie obliczania grzywien są nieważne ze względu na brak po stronie Komisji kompetencji do ich wydania.

— Po piąte, Sąd niesłusznie oddalił argument, że wytyczne Komisji z 1998 r. w sprawie obliczania grzywien naruszają zakaz działania prawa wstecz oraz zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań.

— Po szóste, Sąd naruszył zasadę winy oraz domniemanie niewinności (art. 27 ust. 2 rozporządzenia 1/2003; art. 48 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zwanej dalej „kartą”, art. 6 ust. 2 EKPC) przez to, że uznał, iż przypisanie zainteresowanym przedsiębiorstwom naruszenia popełnionego przez współpracowników nie jest konieczne lub że nie zbadał, czy naruszenie należy przypisać tym przedsiębiorstwom.

- Po siódme, Sąd błędnie uznał spółkę Schindler Holding za współodpowiedzialną. W tym względzie zastosowane zasady dotyczące współodpowiedzialności spółki dominującej wkraczają w sferę kompetencji państw członkowskich. Ponadto Sąd wykroczył poza zakres orzecznictwa Trybunału oraz naruszył zasadę domniemania niewinności (art. 48 ust. 1 karty i art. 6 ust. 2 EKPC).

- Po ósme, Sąd naruszył prawo, uznając, że górne granice określone w art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 nie zostały przekroczone.

- Po dziewiąte, naruszono przez to również prawo własności Schindler Holding, gdyż nałożenie grzywien wywiera taki sam skutek jak wywłaszczenie (art. 17 ust. 2 karty, art. 1 pierwszego protokołu dodatkowego do EKPC).

- Po dziesiąte, Sąd niesłusznie uznał, że przyjęte przez Komisję zbyt wysokie kwoty podstawowe są uzasadnione.

- Po jedenaste, Sąd niesłusznie poparł nieuwzględnienie przez Komisję jako okoliczności łagodzących pewnych okoliczności szczególnych. W tym względzie Sąd nie wziął w szczególności pod uwagę dobrowolnego zakończenia działalności kartelu w Niemczech ani podjętych środków naprawczych.

- Po dwunaste, Sąd uznał za uzasadnione zastosowanie przez Komisję zbyt niskich obniżek przyznanych na podstawie obwieszczenia w sprawie współpracy bądź niesłuszną odmowę przyznania takich obniżek. W tym względzie Sąd nie uwzględnił współpracy podjętej przez wnoszące odwołanie. Sąd nie wziął także pod uwagę faktu, że Komisja błędnie zastosowała zbyt niskie obniżki grzywien z tytułu współpracy wykraczającej poza ramy obwieszczenia w sprawie współpracy.

- Po trzynaste, Sąd naruszył zasadę proporcjonalności, uznając, że wysokość grzywien była jeszcze dopuszczalna.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu, Dz.U. 2003, L 1, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 30 września 2011 r. — Vivaio dei Molini Azienda Agricola Porro Savoldi ss przeciwko Autorità per la Vigilanza sui Contratti Pubblici di lavori, servizi e forniture

(Sprawa C-502/11)

(2011/C 347/30)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vivaio dei Molini Azienda Agricola Porro Savoldi ss

Strona pozwana: Autorità per la Vigilanza sui Contratti Pubblici di lavori, servizi e forniture

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo wspólnotowe, a w szczególności art. 6 dyrektywy 93/37/EWG (¹) (następnie art. 4 dyrektywy 2004/18/WE (²)) sprzeciwia się zasadniczo obowiązywaniu przepisu prawa krajowego (takiego jak art. 10 ust. 1 lit. a) ustawy nr 109 z 1994 r. — następnie art. 34 ust. 1 lit. a) dekretu ustawodawczego nr 163 z 2006 r.), który ogranicza możliwość udziału w procedurach udzielania zamówień publicznych wyłącznie do spółek prowadzących działalność handlową, wykluczając tym samym niektórych przedsiębiorców (takich jak spółki cywilne), którzy nie wykonują zazwyczaj i w przeważającym stopniu takiego rodzaju działalności; a zatem, czy zakaz ten jest racjonalny i niedyskryminujący w świetle szczególnych przepisów dotyczących spółek cywilnych oraz ich szczególnego reżimu majątkowego.

Jeżeli na pierwsze pytanie zostanie udzielona odpowiedź przecząca, Trybunałowi Sprawiedliwości przedkłada się następujące pytanie:

- 2) Czy prawo wspólnotowe, a w szczególności art. 6 dyrektywy 93/37/EWG (następnie art. 4 dyrektywy 2004/18/WE) oraz zasada swobody wyboru formy prawnej podmiotów dopuszczonych do udziału w przetargach umożliwia ustawodawcy krajowemu ograniczenie zdolności prawnej przedsiębiorcy (czyli wykonawcy zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie 2004/18/WE) z uwagi na szczególne przepisy krajowe dotyczące takiego przedsiębiorcy, wykluczając go tym samym z udziału w przetargach publicznych, a zatem, czy takie ograniczenie stanowi naruszenie zasady racjonalności i niedyskryminacji.

(¹) Dz.U. L 199, s. 54.

(²) Dz.U. L 134, s. 114.